

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8422/2558

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา โจทก์ นายภัทร อาจภักดีผู้ร้อง นางบุญศิญา ตนากุล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 136, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 138, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 296, ป.อ. มาตรา 392, ป.อ. มาตรา 391, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 213, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 1 พุดจาให้ร้ายผู้เสียหายขณะปฏิบัติหน้าที่เข้าตรวจค้นร้านโดยใช้คำว่า "ปลัดสันตติ" ซึ่งเป็นคำดูหมิ่นเหยียดหยาม เป็นการกระทำความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ ตาม ป.อ. มาตรา 136 สำเร็จแล้วกระทงหนึ่ง ส่วนการที่จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญขณะที่ผู้เสียหายเข้าตรวจภายในร้าน โดยจำเลยที่ 1 พุดขึ้นว่า ไปเอาปืนมายิงให้ตาย อย่าให้ออกไปได้ แล้วจำเลยที่ 2 วิ่งไปหยิบไม้เบสบอลมาตีผู้เสียหาย 1 ที่ จำเลยที่ 1 เอาไม้กวาดไล่ตีผู้เสียหาย เป็นการกระทำต่อเนื่องกันไป โดยมีเจตนาเดียวกันคือทำร้ายผู้เสียหาย จึงเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการร่วมกันใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 136, 138, 295, 296, 392 จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในความผิดฐานร่วมกันทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญ ส่วนความผิดฐานอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นายภัทร ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 300,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยทั้งสองไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพราะผู้เสียหายไม่ได้รับความเสียหาย ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391, 392 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ จำคุกคนละ 1 เดือน ฐานร่วมกันทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญ จำคุกคนละ 1 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในความผิดฐานร่วมกันทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 15 วัน รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 1 เดือน 15 วัน ความผิดฐานอื่นและคำร้องของผู้เสียหายให้ยกเสีย โจทก์และจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ โดยอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค 1 ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายรับรองให้โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136 จำคุก 2 เดือน อีกกระทงหนึ่ง เมื่อรวมกับโทษสำหรับความผิดฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 เดือน 15 วัน ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นให้เป็นพับ นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาใน ปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติตามที่คู่ความมิได้โต้เถียง กันในชั้นนี้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐาน ทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจ โดยการขู่เข็ญ ขณะที่ผู้เสียหายกับพวกออกปฏิบัติการ ตรวจพื้นที่และจะเข้าตรวจภายในร้านอาหารของจำเลยทั้งสอง ทั้งยังถูกจำเลยที่ 2 ทำร้าย โดยใช้ไม้เบสบอลเป็นอาวุธตีที่บริเวณแขนข้างซ้าย เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บแต่ไม่ถึงกับ เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ในประเด็น แรก เรื่องความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่หรือเพราะได้กระทำการ ตามหน้าที่ โดยข้อนี้ จำเลยที่ 1 ปฏิเสธโต้แย้งอ้างว่า จำเลยที่ 1 มิได้มีเจตนาดูหมิ่นผู้เสียหาย เพราะในวันเกิดเหตุผู้เสียหายเข้าไปในร้านโดยไม่แต่งเครื่องแบบและไม่มีหมายค้น ทั้งมิได้แสดง บัตรประจำตัวข้าราชการ จึงไม่รู้ว่าเจ้าพนักงาน เห็นว่า ข้อนี้ผู้เสียหายเบิกความยืนยันอย่าง ชัดแจ้งว่า ก่อนขอตรวจค้นได้แสดงตนว่าเป็นปลัดอำเภอได้รับคำสั่งจากนายอำเภอให้มาตรวจ สถานประกอบการ ทั้งได้ยื่นบัตรประจำตัวข้าราชการให้จำเลยที่ 1 ดู ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็เบิกความรับ เจือสมว่า ชายผู้มาขอตรวจค้นได้ยื่นบัตรประจำตัวข้าราชการให้ตนดูจริง ที่อ้างในทำนองว่าอาจ เป็นบัตรปลอมดูเลือนลอยไร้เหตุผล เพราะจำเลยที่ 1 รับว่าก่อนหน้านั้นเคยมีปลัดอำเภอคนหนึ่ง ซึ่งจำเลยรู้จัก ชื่อปลัดเล็ก เข้าไปตรวจค้นที่ร้านของจำเลยที่ 1 มาแล้ว นอกจากนั้นยังเคยมี เจ้าพนักงานตำรวจไปขอตรวจค้นด้วย พฤติการณ์จึงแสดงให้เห็นอยู่ในตัวว่าจำเลยที่ 1 รับรู้ถึงการ ตรวจค้นโดยเจ้าพนักงานมาโดยตลอด จึงไม่มีเหตุที่จะมาอ้างถึงความไม่รู้อื่นใด ทั้งไม่ปรากฏ ข้อเท็จจริงว่าผู้ที่มาแสดงตนขอตรวจค้นได้ข่มขู่หรือมีการเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ใด ดังนี้ เชื่อว่า จำเลยที่ 1 ย่อมรู้อยู่แก่ใจแล้ว ข้ออ้างไม่รู้ว่าผู้เสียหายเป็นเจ้าพนักงานจึงฟังไม่ขึ้น ปัญหาว่าจำเลย ที่ 1 ได้พุดจาดูหมิ่นผู้เสียหายจริงหรือไม่ ข้อนี้ได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหาย นายเรวัตร นายสมบูรณ์และนายพร้อมพงษ์ เจ้าหน้าที่อาสาสมัครรักษาดินแดนประจำที่ว่าการอำเภอ ซึ่งร่วม ไปด้วยในวันเกิดเหตุ ต่างยืนยันสอดคล้องต้องกันว่า จำเลยที่ 1 ได้พุดจาให้ร้ายโดยใช้คำว่า "ปลัดสันตติ" ซึ่งเป็นคำดูหมิ่น เหยียดหยาม ไม่ให้ความเคารพเจ้าพนักงานซึ่งกำลังปฏิบัติการ ตามหน้าที่ ข้ออ้างปฏิเสธของจำเลยที่ 1 ว่าตนไม่ได้พุดคำดังกล่าวนี้ ไม่มีเหตุอันควรเชื่อว่า ผู้เสียหายกับพวกจะบิดเบือนปั้นแต่งขึ้นมาเองอย่างไรเหตุผลและคุณธรรม เพราะข้อเท็จจริง ได้ความว่าผู้เสียหายเพ่งย้ายไปรับราชการ ณ ที่ว่าการอำเภอบางปะอิน ก่อนเกิดเหตุเพียง 1 ปีเศษ และไม่เคยเข้าไปตรวจที่ร้านค้าของจำเลยที่ 1 มาก่อน กรณีจึงไม่มีเหตุให้น่าระแวงสงสัยเป็นอื่น ทั้ง ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายได้พุดคุยอยู่กับจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นหญิงคนขายคน เสียงพุดของแต่ละคน ย่อมแตกต่างกันอย่างสามารถแยกออก ไม่น่าเชื่อว่าผู้เสียหายกับพวกจะจำผิด ข้อต่อสู้ของจำเลยที่ 1 ไม่พอหักล้าง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณาว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามฟ้อง จึงชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้อง วินิจฉัยต่อไปในความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือ จิตใจ ซึ่งจำเลยที่ 1 ฎีกาโต้แย้งว่า เป็นความผิดเฉพาะตัวของจำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 1 มิได้ร่วม ทำร้ายผู้เสียหายด้วย นอกจากพุดแต่เพียงว่า "ไปเอาปืนมายิงให้ตาย" เท่านั้น การที่จำเลยที่ 2 วิ่ง ไปหยิบไม้เบสบอลมาตีผู้เสียหาย มิใช่เพราะจำเลยที่ 1 เป็นคนสั่ง แต่เป็นการตัดสินใจของจำเลยที่ 2 เพียงผู้เดียว จำเลยที่ 1 มิได้มีส่วนช่วยเหลือใด เห็นว่า ภายหลังดูหมิ่นเจ้าพนักงานแล้ว จำเลยที่ 1 ยังไม่หยุดความแค้นเคือง กลับพุดจาเหมือนออกคำสั่งให้จำเลยที่ 2 บุตรชายไปเอาอาวุธปืนมา ซึ่ง

จำเลยที่ 2 ก็ปฏิบัติตาม แม้สิ่งที่ไปเอามานั้นเป็นไม้เบสบอล ไม่ใช่อาวุธปืน แต่ก็เป็นการใช้เป็นอาวุธเข้าตีทำร้ายผู้เสียหายทันที นับเป็นความต่อเนื่องเชื่อมโยงจากคำสั่งของจำเลยที่ 1 ไม่ขาดตอน ทั้งจำเลยที่ 1 ยังรับว่าตนเองก็ไปหยิบไม้กวาดจะไล่ตีผู้เสียหายด้วย ดังนั้นพฤติการณ์ย่อมสื่อแสดงให้เห็นถึงความพร้อมใจในอันที่จะทำร้ายผู้เสียหายร่วมกันอย่างชัดแจ้ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พังว่า จำเลยที่ 1 เป็นตัวการร่วมในความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 จึงชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 พังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ความผิดที่เกิดขึ้นเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทหรือเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ซึ่งข้อนี้จำเลยที่ 1 โต้แย้งว่า จำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 กระทำโดยมีจุดประสงค์เพียงเพื่อจะให้ผู้เสียหายกับพวกออกไปจากร้านของตนเท่านั้น จึงเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 กล่าวคำด่าเหยียดหยามผู้เสียหายขณะปฏิบัติหน้าที่เข้าตรวจค้นร้าน เป็นการกระทำความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136 สำเร็จแล้วกระทงหนึ่ง ส่วนการที่จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญขณะที่ผู้เสียหายเข้าตรวจภายในร้าน โดยจำเลยที่ 1 พูดยืนยันว่า ไปเอาปืนมายิงให้ตาย อย่าให้ออกไปได้ แล้วจำเลยที่ 2 วิ่งไปหยิบไม้เบสบอลมาตีผู้เสียหาย 1 ที่ จำเลยที่ 1 เอาไม้กวาดไล่ตีผู้เสียหาย เป็นการกระทำต่อเนื่องกันไป โดยมีเจตนาเดียวกันคือทำร้ายผู้เสียหาย จึงเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ฎีกาของจำเลยที่ 1 พังขึ้นบางส่วน กรณีเป็นเหตุในลักษณะคดีอันเกี่ยวกับการปรับบทลงโทษจำเลย ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาให้มีผลถึงจำเลยที่ 2 ซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานร่วมกันทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจ โดยการขู่เข็ญตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 กับความผิดฐานร่วมกันใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 1 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในความผิดฐานร่วมกันทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 15 วัน ให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136 อีกสถานหนึ่งเป็นเงิน 2,000 บาท เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 เดือน 15 วัน ปรับ 2,000 บาท โทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ให้รอการลงโทษมีกำหนด 2 ปี และให้คุมความประพฤติของจำเลยที่ 1 ไว้ 1 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยที่ 1 พัง โดยให้จำเลยที่ 1 ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติจำนวน 6 ครั้ง ตามเงื่อนไขและกำหนดระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรกำหนดและให้จำเลยที่ 1 กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยที่ 1 เห็นสมควรจำนวน 40 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

ชัยรัตน์ ศีลาฉาย · ปตารณิ ลัดพลี · ปานนท์ กัจจนพานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8422/2558>